

MISTY WILSON

Přeložila Lenka Pospíšilová

Láska šumí listím

COO
BOO

Láska šumí listím

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.cz

Misty Wilson

Láska šumí listím – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MISTY WILSON

*Láska
šumí
listím*

COO

BOO

Přeložila Lenka Pospíšilová

Czech language copyright © 2025 by Albatros Media a. s.
Original English language edition copyright © 2025 by Simon & Schuster, LLC

Published by arrangement with Margaret K. McElderry Books, An imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division. All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system, without permission in writing from the Publisher.

Cover illustration © 2025 by Amber Day

Cover design by Debra Sfetsios-Conover

Translation © Lenka Pospíšilová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-267-4011-7

ISBN e-knihy 978-80-267-4012-4 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-4035-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4036-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

*Všem mým čtenářům, kteří popíjí dýňové latté,
nosí svetry, sbírají jablka, koukají na Gilmorova děvčata,
chodí na výstavy dýní, mlsají cukrovou kukuřici
a milují podzim.*

*Tato kniha je pro vás.
A ať každá z nás potká svého Coopera.*

První kapitola

Kaviár je nechutný a každý, kdo tvrdí opak, je lhář.

Přesto převaluju jikry v ústech, jako kdybych ochutnávala nějaké exkluzivní víno, přesně tak, jak mi táta poradil předtím, než mě tu nechal samotnou trčet v rohu a šel se bavit s jedním z mnoha šedovlasých mužů na tomhle večírku. Kdybych nebyla na každoročním galavečeru společnosti Street Media, ve vteřině bych ten kaviár vyplivla. Ale nemůžu tátu ztrapnit tím, že bych byla ta holka vedle umělé květiny, která plive drahé jídlo do svého ubrousku. Takže si ho nechám v puse a doufám, že se rozpustí, abych ho nemusela polknout.

Malá kapela hraje zářivému sálu plnému drahých šatů a obleků. Čtyři páry využívají hotelového tanečního parketu, zatímco zbytek hostů je buď na nohou a korzuje, nebo sedí u stolů nazdobených luxusními bílými ubrusy s orchidejemi uprostřed. Dnešní galavečer je oslavou uplynulého, pro společnost finančně úspěšného roku a zároveň pracovním setkáním s potenciálními sponzory. Každý, kdo v New Yorku něco znamená, je tady a tancuje, směje se a seznamuje se s novými bohatými tvářemi.

A já jsem prostě jenom stážistka, která má to štěstí, že má vlivného otce.

„Ha, našla jste tu vzácnou pochoutku,“ pronese mi pan Street přímo u ucha a trochu mě vyděsí. Hlavou přitom ukazuje na lžičku od kaviáru, kterou stále držím v ruce. Rozhodně nehodlám urazit hostitele, navíc ještě výkonného ředitele a zakladatele celé mediální společnosti, takže ty rozpouštějící se jikry spolknou a usměju se na něj. Teda *doufám*, že to vypadá jako úsměv.

„Našla. Je to výtečné,“ zalžu a snažím se nepozvracet.

„Slyšel jsem, že si ho máte přimáčknout na horní patro, abyste si pořádně vychutnala jeho máslovou chuť a jedinečnou strukturu.“ Pan Street zavrtí hlavou. „Osobně jsem tomu nikdy nepropadl, ale proti gustu.“

To snad není možný.

Mohla jsem tu teď házet vtípky o tom, jak je ten kaviár odporný a jak všichni ostatní, co tu jsou, určitě jenom předstírají, že jim chutná, ale místo toho se tu přetvařuju já.

Povzdechla jsem si nad promarněnou příležitostí.

„Jak zatím probíhá vaše stáž, slečno Mitchellová?“ zeptá se mě pan Street. Světlo z křišťálových lustrů se mu odráží v laskavých hnědých očích a na plešatící hlavě.

„Je to skvělé,“ odpovím mu. „Hodně se toho naučím.“

To je pravda jenom napůl. Je těžké se něco naučit od začínajících novinářů a tvůrců obsahu, když jsem byla vychovaná jako dcera Brada Mitchella, ředitele ve Street Media. Bylo mi pět, když mi táta poprvé vysvětlil, co je to novinářská etika a ochrana anonymity zdroje. A i když jsem tohle léto ve firmě poprvé oficiálně, už dvoje prázdniny jsem strávila pozorováním tátovy práce. Naučila jsem se, jak to ve firmě chodí, jak udělat dobrý rozhovor, jak napsat poutavý článek a jak docílit co největší objektivity. Táta říká, že mám novinařinu v krvi a nahradím ho, až půjde do

důchodu. Potřebuju jenom dostatek zkušeností a ty správné kontakty.

Jinými slovy: Streetovy.

„To je fantastické.“ Pan Street se napije šampaňského. „Pracovala jste na nějakých konkrétních úkolech, které jste si užila?“

Nejlepší zážitek z celého léta bylo doprovázení módního reportéra, který psal o Model Icon Fashion Show, ale to samozřejmě říct nemůžu.

„Opravdu se mi líbilo nakouknout za oponu zahraničních událostí. Neocenitelná zkušenost bylo především psaní o volbách do Evropského parlamentu a o situaci na Ukrajině.“

„Ano, váš otec vlastně zmiňoval, že se zajímáte o dění v Evropě. Věděla jste, že jsem začínal jako zahraniční reportér?“

To jsem samozřejmě věděla, protože dobrá novinářka si nezapomíná dělat domácí úkoly.

„Páni, to jsem netušila,“ odpovím a tvářím se zaujatě. „Máte z té doby nějaké dobré historky? Nebo nějakou radu, kterou byste mi dal?“

„Ellis,“ zaslechnu za sebou a vzápětí se k nám přidá táta a položí mi ruku na rameno, „nemůžeš si pro sebe Edwarda zabrat na celý večer. Jako hostitel si musí popovídat s každým.“

Pan Street se zasměje. „To je bohužel pravda, ale mohli bychom si spolu příští týden zajít na oběd.“

„To bych opravdu ráda,“ souhlasím.

„Zjistěte u Anity, kdy mám volno, a domluvte to, Brade. Mám tušení, že vaše dcera dokáže velké věci. Její nadšení jde vyloženě cítit.“ Pan Street se na mě zářivě usměje. „Běžte si dát další kaviár, dokud tam ještě nějaký je, slečno Mitchellová.“

Zamíří ke skupince hlavounů, kteří o něčem živě diskutují, a táta se na mě otočí. Místo svého pracovního úsměvu nasadí ten otcovský. Detail, kterého by si nikdo jiný nevšiml. Jeho pohled se stočí k mé košili a úsměv mu zmizí ze rtů.

„To je jeden z tvých... výtvorů?“ zeptá se a v každém jeho slově cítím zklamání.

Nervózně si popotáhnu přiléhavý top se zavazováním za krk, který jsem si ušila z oxfordské bavlny. Doplnila jsem ho jednou z máminých starožitných broží a dlouhou hedvábnou sukní od Caroliny Herrery, což z toho rozhodně udělalo formální outfit, ale táta si to očividně nemyslí.

„Je...“ potvrdím a lituju, že jsem si nevzala něco jednoduššího.

„No, vypadá to, že jsi i v tomhle udělala dobrý dojem.“

Pokrčím rameny. „Moc jsem toho neřekla.“

„Zmínila jsi zahraniční události, jak jsme se domlouvali?“

Přikývnu. „Zmínila.“

Táta na mě mrkne. „To klapne, zlato. Domluvíme ten oběd na pondělí.“ Nenápadně ukáže na pěkně stavěnou blondýnu okolo pětatřiceti v nádherných zlatých šatech. „Nechceš se jít představit Catherine Howeové? Je výkonnou producentkou WorldNet studií.“

Táta vrhne svůj pracovní úsměv na skupinu staříků na druhé straně sálu a nechá mě v tom rohu stát zase samotnou.

V kabelce, kterou pevně svírám v rukou, mi zavibruje telefon. I když bych neměla, vytáhnu ho, abych si zprávu přečetla.

Foodie Fernie: Koukej rychle vypadnout z tý tvý trapný akce. Párty u mě! Je tu Jordan ;)

Vrátím telefon do kabelky a povzdechnu si. Ráda bych se vykašlala na tenhle upjatý večírek a pro změnu se pobavila s přáteli. Ráda bych předvedla svůj outfit lidem, kterým

fakt záleží na tom, jak mi to dnes večer sluší. Ale jestli se mám dostat na Kolumbijskou univerzitu a potom získat místo ve Street Media, musím se hecnout. Nemám čas na párty, kluky a poslední dobou ani na svou nejlepší kamarádku.

Takže se narovná a i přes bolavé, protestující nohy se vydám směrem ke Catherine Howeové, abych se jí představila.

Měkké sluneční světlo dopadá oknem do mojí ložnice. Ležím na břiše na posteli a nespouštím oči z notebooku, kde mám otevřenou přihlášku na Kolumbijskou univerzitu, která mě pěkně stresuje. Zvenku je slyšet neutuchající zvuk města: klaksony troubí, dělníci na stavbě křičí, holubi vrkají. Zadám svoje osobní údaje – tak daleko jsem se minule ani nedostala – a sevře mě úzkost.

Možná mě univerzita děsí víc, než si připouštím.

Kliknu na další část přihlášky a okamžitě zabořím hlavu do své luxusní bílé peřiny. Nevím, proč je to tak stresující. Tohle přece *chci*.

Zvednu hlavu a pohled mi sklouzne na druhé otevřené okno v prohlížeči: domovská stránka FITu, Módního technologického institutu. Minulý rok jsem si jako jeden z volitelných předmětů vybrala tvorbu módních doplňků a učitelka navrhla, ať se kouknu na FIT, že mám pro módu vlohy. To samozřejmě vůbec nezapadá do mého životního plánu. S tátou jsme se shodli, že je žurnalistika mnohem praktičtější kariérní volba, a celý život se připravuju na studium na Kolumbijské. Ale nikomu přece neublíží, když se podívám i na přihlášku na Módní institut – jen abych věděla.

Rozhodně neodkládám vyplňování přihlášky na Kolumbijskou.

Stránka se načítá, kliknu na sekci pro uchazeče a zalije mě vlna klidu. Nejspíš proto, že se nejedná o celou moji budoucnost a s tím spojený tlak.

Zrovna si čtu zadání motivačního dopisu – *Popište, proč vás zajímá móda a jaké jsou vaše zkušenosti a inspirace* –, když někdo zatuká.

„Dále!“ Kliknu na požadavky do portfolia zrovna ve chvíli, kdy táta otevře dveře. V očích se mu zračí únava a je shrbený, úplně jiný člověk než včera na galavečeru. Dovleče se k posteli a posadí se.

„Co se děje?“ zeptám se ho. „Jsi v pohodě?“

„Tvoje máma –“ Zarazí se, protože pohledem zavádí o obrazovku mého notebooku a přimhouří oči. Sevře se mi žaludek. „Na co se tam koukáš? Myslel jsem, že jsme to probrali.“

„Probrali.“ Zaklapnu notebook. „O nic nejde.“

„Navrhování oblečení ti vážně jde, Ellis, ale shodli jsme se, že to využijeme k tomu, aby na Kolumbijské viděli, že máš různorodé zájmy.“

„Já vím. Jenom jsem se koukala. Napadlo mě, že by se hodilo mít FIT jako pojistku. Každý si dává přihlášku pro jistotu ještě na další školu.“

„Aha...“ Táta pomalu přitaká. Skepticky. „No, radši se soustřeď na cíl. Koníčky by tě neměly rozptylovat od toho, co je důležité. Musíš být vytrvalá a cílevědomá, jestli chceš být úspěšná.“

„Já vím, tati. Už jsem začala vyplňovat přihlášku na Kolumbijskou, neboj.“

I když zatím jenom jméno a adresu.

„Dobře. Přišel jsem ti říct, že s tebou s mámou musíme mluvit.“ Postaví se a podrbe se na zátylku. „Čeká na nás v obýváku.“

Zamračím se. To je *divný*. „Tak jo...“

Nechám počítač na posteli a jdu za tátou do obývacího pokoje. Máma tam nehybně sedí na šedém koženém gauči, nervózně si mne ruce a kouká do země, měděné vlasy má stažené do neuspořádaného drdolu. Pod očima má stejně tmavé kruhy jako táta. V hlavě mi začne bít na poplach.

Když se posadím na gauč vedle ní, zvedne hlavu. „Dobré ráno, zlatíčko.“

„Dobré...“ Podívám se na tátu, který hypnotizuje zeď za mými zády. „Co se děje?“

„No,“ začne máma, „chtěli jsme s tebou o něčem mluvit. Určitě sis všimla, že to mezi tvým tátou a mnou bylo...“

„Složitý?“ doplním.

„Přesně. Poslední dobou to bylo *složitě*. Neříká se mi to lehce, ale... rozhodli jsme jít na nějaký čas od sebe.“

Zachvátí mě panika. „Rozvádíte se?“

„Ne,“ odpoví rychle táta.

Máma ho probodne pohledem a potom se podívá na mě. „Zatím nepředbíhejme.“

Zavrtím hlavou. „Jasný, chápu, neuniklo mi, že jste se teď dost hádali, ale nezvládnete to ještě vyřešit?“

„Ne, nezvládneme. Tentokrát už ne,“ dodá máma. „Ale tvoje teta Naomi má ve svém domě místo navíc a já myslím, že nějaký odstup prospěje nám všem.“

Podívám se na tátu a doufám, že něco namítné. Že navrhne jiné řešení. *Vždycky* má řešení na všechno.

Ale on pořád hypnotizuje zeď a cuká mu v tváři.

„Tati? Řekni něco. *Udělej* něco.“

„Není co, Ellis. Je to rozhodnuté,“ oznámí mi a konečně se na mě podívá. Má neoholenou tvář a rozčuchané vlasy. Působí *poraženě*.

„Bude to pro nás jako pro rodinu náročné, nebýt spolu, ale zvládneme to,“ řekne máma a chabě se usměje.

„Jak dlouho budeš pryč?“ zeptám se.

Máma vykulí oči, jako by jí právě něco došlo.

„No, ty jedeš do Bramble Falls se mnou.“

„Cože?“ Zastaví se mi srdce. „Ne, nejedu. Příští týden začíná škola,“ připomenu jí.

„Chvilí budeš chodit do školy v Bramble Falls,“ odpoví.

„Na Den díkůvzdání jsme zpět.“

„V žádném případě. *Nebudu* chodit do nové školy. Tati, vysvětlí jí to.“

Táta si promne nos. „Jak jsem řekl, už je to rozhodnuté, Ellis. Slyšela jsi svou matku.“

Postavím se a přešlapuju teď nad mámou, která zůstala sedět. Pevně k sobě tiskne rty a ani se na mě nepodívá. „Do žádného zatraceného Connecticutu nepojedu. Nemůžete mě donutit opustit můj domov a moje kamarády a moji školu v *maturitním ročníku*! Co moje povinnosti? Vždyť vypořádám v pečovatelském ústavu a tři dny v týdnu mám po škole tu stáž ve Street Media. A letos jsem konečně šéfredaktorkou školních novin! Je mi líto, ale ne. Nemůžu odjet. Jestli se chci dostat na Kolumbijskou, musím být tady. Proč nemůžu zůstat s tátou?“

Máma se na mě konečně podívá, ve tváři má tvrdý, nečitelný výraz. „Není o čem diskutovat.“ Postaví se. „Odjíždíme zítra brzy ráno, takže by sis radši měla jít zabalit.“

„Cože? To ani nemám kdy se rozloučit s Fern nebo dát vědět do práce? Tenhle týden mám jít na oběd s panem Streetem. Mami, prosím, nedělej to.“

Srdce mi zběsile tluče a v očích mě pálí slzy. Nemůžu uvěřit, že se to opravdu děje.

„Nepřipadá v úvahu, že bychom zůstaly,“ řekne se zastřeným pohledem. „Promiň.“

Otočím se k ní zády. „Tati, prosím,“ žadoním a jdu k němu. Rychle mrkám, abych zahнала slzy.

Táta mě obejmě a dá mi pusku do vlasů. „Je to jenom na čas, Ellis, tvoje stáž na tebe počká. Jsem si jistý, že pan Street s tebou zajde na oběd, až se vrátíš.“

Odtáhně se od něj a nevěřicně zavrtím hlavou. Jak může dopustit, aby se tohle dělo?

Zatnu zuby a střílím pohledem z jednoho rodiče na druhého. „Za tohle vás oba nenávidím.“

„Ellis –“

Rozběhně se k sobě do pokoje. Dusot mých bosých nohou na dřevěné podlaze přehluší mámino zbytečné vysvětlování. Prásknu za sebou dveřmi a dojdu k oknu, kde konečně nechám slzy volně stékat na tváře.

Venku slunce omývá město. Lidé si dál v klidu užívají sobotního rána, jako by se celý svět zrovna nepřevrátil vzhůru nohama a nezačal hořet. Jako kdyby celý můj život nedostal osudovou ránu. Jako kdyby celá moje budoucnost právě nebyla rozcupovaná na kousky.

Než jsem začala chodit na střední, jezdívali jsme s rodiči na návštěvu k tetě Naomi a sestřenici Sloane každé léto. Takže jsem věděla, co mě čeká.

Věděla jsem, že mě v Bramble Falls v Connecticutu nečeká vůbec nic.

Druhá kapitola

V neděli brzy ráno dorazíme s mámou do Bramble Falls. První paprsky vycházejícího slunce se zrcadlí v ranní rose a barví město do zlatých odstínů. Podél tichých ulic se tyčí javory, které svými zelenými listy stále tíhnou ke zbytkům léta, stejně jako já tíhnu k domovu a nepřestávám bojovat proti nevyhnutelné změně.

Čelem se opírám o studené okénko spolujezdce a vstřebávám to malé město, které vypadá úplně stejně, jako když jsem byla dítě a jezdila sem na prázdniny. Malé domy obklopují malé, perfektně udržované zahrady. Pár lidí venčí své malé psy na chodníku.

Všechno je tu malé.

Už teď mi chybí New York. Chybí mi jeho rozlehlost a jeho zvuky a jeho hemžení. Chybí mi jeho jídlo a jeho pouliční umělci a jeho knihkupectví. Kruci, chybí mi dokonce i odpadky, smrad a metro.

Nepatřím sem.

Máma zastaví na jediném semaforu ve městě a otočí se na mě s úsměvem na rtech, jako by všechno bylo v pohodě a normální. Pohybuje rty a hlas Gracie Abrams ustane, když si z uší vytáhnu airpody.

„Co?“ zeptám se.

„Říkala jsem, že je to tu krásný, nepřijde ti? Pamatuješ si to tady?“ Ukazuje na hlavní náměstí Bramble Falls, které se rozkládá před námi.

Bílý altánek, kam jsme se sestřenicí Sloane chodily svačit a kde jsme se setkávaly s jejími kamarády, stojí na tom samém místě, obklopený stejně čerstvě posekanou trávou, na dotek bosých nohou tak hebkou. Zelený trávník je posetý stromy, jejichž větve hází stín na záhony oranžových a vínových chryzantém.

„Samozřejmě. Nebyla jsem u tebe v děloze, když jsme tu byly naposledy,“ odpovím suše.

Máma se zamračí a přidá plyn, protože zrovna padne zelená. Jedeme podél náměstí a míjíme staré železářství s vybledlou cedulí NÁŘADÍ A DALŠÍ! ve výloze, bistro, do kterého jsme se Sloane chodily v nesnesitelně horkých letních dnech na zmrzlinové koktejly a chilli dogy, malou poštu, odkud jsem posílala pohledy kamarádům doma v New Yorku, a trh, kde jsem poprvé něco (omylem) ukradla.

Jo, je to malebné, hezké městečko a na dětství v něm mám krásné vzpomínky, ale ty nebudou stačit na to, aby mi zvedly náladu. Není to můj domov a já nehodlám předstírat, že jsem z toho stěhování nadšená jen proto, aby byla máma šťastná – když je to navíc její vina, že tu musím trčet. Chápu, že je toho na ni teď moc, ale pořád nerozumím tomu, proč jsem musela jet s ní. Asi ne proto, aby nebyla sama, když bude bydlet u tety Naomi a Sloane. Ani ne proto, aby se jí nestýskalo po domově, když domov je evidentně to poslední místo, kde by chtěla být. Ať to promýšlím z jakéhokoliv úhlu, dojdou vždycky k tomu samému závěru: že to dělá tátovi na truc, že ho chce naštvat. A já jsem se s tím jenom svezla.

Když jedeme kolem malého obchůdku s přáníčky, s úsměvem na nás zamává starší žena s kudrnatými hnědými vlasy a vráscitým obličejem. Máma jí zamává zpátky.

„To je naše známá?“ zeptám se.

„Ne,“ zasměje se máma. „Lidi tady na sebe takhle mávají. Ta paní se jen chovala přátelsky.“

„Jasně.“

Máma si povzdechne. „To bude dobrý, Ellis,“ přesvědčuje mě a nespouští přitom z očí silnici před sebou. „Pro nás obě.“

Vypnu hudbu a vyndám si sluchátka z uší, protože dům tety Naomi stojí jen pár bloků od náměstí. „Určitě.“

Když po chvíli odbočujeme do Saffron Lane a spatříme malý bílý dům v koloniálním stylu se zářivě modrými dveřmi a okenicemi, stále je mezi námi naprosté ticho. Ještě jsme ani nezahnulý na příjezdovou cestu a teta už vybíhá z domu s úsměvem od ucha k uchu a s otevřenou náručí, připravená se na nás nadšeně vrhnout.

Super.

Máma stočí naše BMW na příjezdovou cestu, a jen co zaparkuje, vystoupí z auta a obejmeme svou sestru. O vteřinu později se přišourá Sloane, na rtech stejný úsměv jako její máma. Zatímco já vypadám spíš jako táta, Sloane je věrná kopie své mámy. Obě mají světle blondáté vlasy po ramena, hustou ofinu, nebesky modré oči a sladěné flanelové košile.

„Ahoj, Ellis,“ pozdraví mě Sloane a obejmeme mě hned, jak vystoupím z auta.

„Ahoj,“ zamumlám a poplácám ji po zádech. Štve mě, že radost ze setkání se sestřenicí je zkalená důvodem naší návštěvy.

Další věc, kterou máma zkazila.

Odtáhne se a dá mi ruce na ramena. „Jsi v pohodě?“

Chápu, že se snaží být milá, protože ví o rozchodu našich, ale ten její soucitný výraz je nesnesitelný. *Nepotřebuju* lítost. Jenom potřebuju být doma.

„Jsem v pohodě,“ odpovím a donutím se trochu usmát. „Jak se máš ty? Neviděli jsme se takovou dobu!“

„Já se mám skvěle!“ Odstoupí ode mě a usměje se tak do široka, až se divím, že ji z toho nebolí pusa. „Jsme tak rády, že vás tu máme! A navíc v tomhle ročním období!“

„Jo jo, Ellis,“ doplní ji máma a stoupne si vedle mě. „To budeš koukat. Nikde nezažiješ takovej podzim jako v Bramble Falls.“

„O tom nepochybuju,“ odpovím. Podzim v Bramble Falls je mi úplně ukradený. Vlastně cokoli v Bramble Falls.

Teta Naomi mě pevně sevře v objetí, což mě společně s jejím nadšením a s vůní kokosového šamponu, na kterou jsem už zapomněla, uklidní. „Bože, tys mi chyběla.“ Pustí mě a zastrčí mi dlouhé tmavě hnědé vlasy za uši. Se zájmem si mě prohlíží a zkoumá moje značkové džíny a crop mikinu bez rukávů. „Páni. Ty jsi tak vyrostla od té doby, co jsem tě viděla naposledy.“

„Že jo?“ potvrdí máma a usměje se na mě.

Teta Naomi se na ni zamračí. „Nemůžu uvěřit, že jste se tu tak dlouho neukázaly. Mám pocit, jako bych toho tolik prošvihla.“

Mámě poklesnou ramena. „Nějak se to nakupilo.“

„To teda, co?“ Teta Naomi zavrtí hlavou a věnuje mámě spiklenecký pohled. Potom se obrátí zpátky na mě a usměje se. „Ale teď jste tady a my se o vás postaráme.“

Máma otevře kufr u auta a já popadnu jednu ze dvou tašek s oblečením, které mi máma dovolila si vzít s tím, že dům tety Naomi není dost velký pro můj obří šatník.

Ale evidentně je dost velký na to, aby se sem vešly moje věci na šití, na kterých máma trvala i přesto, že jsem na ně přes rok nesáhla.

Na tašku se šitím se ani nepodívám a dovláčím svůj kufr po schodech na verandu za tetou Naomi a Sloane. Máma jde za mnou se svými taškami, zastavíme se ve dveřích a položíme je na zem.

Dům je malý – nečekaně –, ale s láskou opečovávaný. Na-levo od nás je útulný obývací pokoj s kobercem na podlaze, vybavený pohovkou s béžovým potahem a modrým károváním křeslem s podnožkou, které je natočené směrem k malé ploché televizi. Na zdech neuspořádaně visí fotografie a výkresy v různorodých rámečcích, poličky přetékají cetkami a knížkami. Přímo před námi je vidět malá rohová kuchyně, kterou oživují květiny v květináčích, a linka je plná trapných hrníčků s nápisy jako JSI KRASOKOPRETINKA, ZLATO, POJĎ NA TO a JSI KOŘENÍ MÉHO ŽIVOTA.

S naším prostorným, udržovaným bytem v New Yorku to nemá vůbec nic společného, ale dům tety Naomi byl vždycky zvláštním způsobem okouzlující a útulný.

„Nejdřív vám ukážeme vaše pokoje a až potom zbytek domu,“ navrhne teta Naomi. „Za tu dobu, co jste tu nebyly, se možná něco změnilo.“

Uchechtnu se. Na místech jako tohle se nikdy nic nemění.

Máma mě probodne pohledem a potom kývne na tetu Naomi. „To bude skvělé.“

Všechny čtyři zamíříme nahoru do hostinského pokoje.

„Annie,“ teta Naomi se s úsměvem otočí na mámu, „tady budeš spát ty.“

Světle modrá ložnice je jednoduše zařízená. Široká postel přiřazená ke zdi, stůl v rohu a mahagonový prádelník.

Máma si postaví kufr na zem. „Perfektní, Naomi. Moc děkuju.“

Teta Naomi se usměje a kývne, ať jdu za ní. „Ellis, původně jsem tě chtěla dát do pokoje ke Sloane, ale tvoje máma říkala, že bys radši měla svůj vlastní prostor.“

Díkybohu.

Teta Naomi nás dovede dolů do předsíně a zastaví se u dveří, za kterými jsem nikdy nebyla. Dokonce si na ně vůbec nepamatuju.

„Bohužel,“ pokračuje a otáčí rozviklanou koulí u dveří, „žádné další pokoje nemáme.“ Otevře dveře a začne stoupat po vrzajících schodech.

Neochotně ji následuju až nahoru. Teplota je tam mnohem vyšší a sluneční paprsky svítící skrz okno mění prachové částičky na třpytky.

„Promiň, je tu těžký vzduch,“ řekne teta Naomi omluvně a otevře velké dřevěné okno.

Rozhlédnu se po obrovském pokoji, který se rozprostírá po celé délce domu.

Je v něm plno krabic, většina z nich přetéká dekoracemi, které vypadají jako celá podzimní kolekce nějakého pártý obchodu – jsou tam plastové dýně, girlandy z barevného listí, červené, žluté a oranžové umělé květiny, dřevěné podzimní ozdoby, podzimní věnce a pletené podšálky ve tvaru dýní a jablek.

Jsem taky milovnice dýňového latté a teplého svetru, ale tohle je trochu přehnané.

Procházím úzkou uličkou mezi krabicemi za tetou Naomi a předstírám, že nevidím ani ty skutečné, ani ty umělé pavučiny. Dojdeme k vyklizenému místu pod jedním ze štítů, kde mám asi spát.

Je tam dvojlůžko se starobylým květovaným povlečením, kovaným starožitným rámem, prádelník natřený na bílo a pár koberečků, které v této části půdy teta Naomi položila, aby zakryla podlahu.

Žádný z nich ale nedokáže zakrýt fakt, že jsme na *půdě*. Připadám si jako Popelka. Povzdechnu si. Aspoň je tu okno.

„Já vím, že to není perfektní,“ dodá rychle teta, protože si určitě všimla mého zaváhání. „Ale doufám, že si tady zvykneš...“

Kouknu se na mámu, která mi naznačuje, ať tetě poděkuju za její pohostinnost.

„Díky,“ zamumlám. „Je to super.“

Jsem na mámu neskutečně naštvaná za to, že mě dostala do téhle situace, ale teta Naomi za to nemůže. Jsem jí vděčná, že nás u sebe nechá, i když zrovna tenhle dům je to poslední místo, kde bych teď chtěla být.

Brzy budeme zpátky doma. *Tohle je jenom na čas*, opakuju si. Sloane ztěžka stoupá po schodech, v náručí nese krabici s mým šicím strojem a látkami.

„Sloane!“ ozve se máma. „To jsi neměla tahat nahoru sama. My bychom to s Ellis vynesly!“

Naštvaně si odfrknu. To vymyslela máma. Já jsem opravdu neměla v úmyslu ty krámy tahat tak vysoko do schodů.

„V pohodě, teto Annie. Ráda pomůžu! Kam to mám dát?“

Než stačím říct, že je to jedno, protože už stejně nešiju, vloží se do toho teta Naomi. „No ano! Annie mi říkala, že navrhuješ oblečení, Ellis, tak jsem ti připravila stůl na šicí stroj.“ Ukáže doleva na zaprášený starožitný šicí stůl s nízkou stoličkou. Sloane se k němu dokolébá a s heknutím na něj krabici položí. „Je mi jasný, že na svoje výtvary určitě používáš různý speciální nóbl látky, ale máme tu hromady

krabic plný darů ze sbírky oblečení, kterou jsme pořádali minulý měsíc. Přišlo tolik lidí, že mi v charitě řekli, ať dovezu zbytek věcí až v prosinci. Takže můžeš použít cokoliv z toho, co tam najdeš.“

Rozhodnu se nezmiňovat, že jsem šila výhradně z oxfordské bavlny, a místo toho řeknu: „Hm, díky. To je super.“

Teta tleskne a usměje se na nás. „Bezva! Říkala jsem si, že bych udělala snídani. Co vy na to?“

„Mám hlad jako vlk,“ odpoví máma. „Ellis?“

„Já toužím upřímně jenom po kafi. Hádám, že tohle místo se stále ještě nenachází v 21. století a nemáte tu Starbucks? Nebo jakoukoliv jinou kavárnu?“ zeptám se.

Máma si naštvane povzdechne, ale Sloane se zasměje a oznámí: „Starbucks tu ještě nemáme. Ale teď tu máme Kočku na kofeinu.“ Nedůvěřivě se na ni podívám. „Je to kočičí kavárna. Mají neodolatelný kafe a potulují se tam ty nejroztomilejší kočky k adopci. Věř mi, bude se ti tam líbit. Půjdu s tebou.“

„Ne, to nemu–“

„Neblázni. Nenechám tě první den chodit po městě samotnou,“ přeruší mě. „Jdeme.“

Vyjdeme z mé prašné ložnice a sejdem po schodech.

„Užijte si to, holky,“ popřeje nám máma a ze rtů jí odečtu *bud' milá*. Zamíříme se Sloane ven do svěžího ranního vzduchu, který představuje vítanou změnu oproti vyhřáté půdě a mámině dusné přítomnosti.

Celé dva bloky Sloane neustále vypráví o svém nejlepším kamarádovi Asherovi, o mámině práci, o divadelním táboře, na kterém letos v létě byla, a o tom, jak se už nemůže dočkat, až pozítří začne škola – o tom já raději ani neuvažuju, protože se mi z toho dělá špatně.

Cestou mineme několik domů, na jejichž zápraží sedí lidé, popijí kávu a čtou si noviny. Všichni Sloane očividně znají. Blíž k centru projdeme kolem místního knihkupectví a květinářství s ručně psanou reklamou na podzimní květiny.

Konečně dorazíme k modrozelené budově na rohu Peach Street a Oak Avenue, skoro přes ulici od náměstí. Nepamatuju si, co tu bylo při mé poslední návštěvě Bramble Falls, ale teď nad dveřmi visí dřevěná cedule s nápisem KOČKA NA KOFEINU.

Sloane mi podrží dveře, já vejdu do kavárny a dávám pozor, aby žádná z kočičích obyvatelek neproklouzla ven. Ve vzduchu se mísí vůně kávy a cukru. Ještě jsem se ani nedotkla kofeinu, ale už se mi sbíhají sliny a vlévá se mi krev do žil. Ve frontě před námi je šest lidí, takže si čekání krátím četbou menu, které je napsané na tabuli za pultem.

Žádné dýňové latté v dohledu.

„Co si dáš?“ zeptá se mě Sloane, když se ve frontě posuneme dopředu. O lýtko se jí otírá tlustá tříbarevná kočka, která se jí protahuje mezi nohama.

Povzdechnu si. „Netuším. Nevi–“ Chystám se k ní otočit, když mi pohled padne na kluka za pultem. Zašilhám, jako by mi to mělo pomoci uvěřit vlastním očím. „Sloane, to je...”

To není možný.

Sloane se podívá tam, kam já, a zakření se. „Cooper Barnett? Jo. Pamatuješ si na něj?”

Samozřejmě že si na něj pamatuju.

Pamatuju si, jak nás Sloane představila, když jsem tu byla naposledy. Hned potom, co Sloane odjela, aby strávila prázdniny se svým tátou, který krátce nato zemřel, nás Cooper prohlásil za nejlepší přátele.

Pamatuju si, že ty dva krátké měsíce jsme byli nerozluční.

Pamatuju si, jak jsme spolu pili pitíčka Capri-Sun a jedli tortilla chipsy u jezera za městem. Protahoval si své dlouhé hubené nohy na mole, zatímco zaníceně vyprávěl o historii cukrářství nebo o tom, jaká je věda použít tak akorát soli v těstě na chleba.

Pamatuju si, jak jsme na kolech uháněli dolů po Willow Creek Lane, ramena spálená a obličej plný pih od slunce, než se vysekal, když se snažil vyhnout jediné díře v silnici v celém městě.

Pamatuju si, jak jsme proklouzli do místního autokina na večer filmů pro pamětníky. *Zachraňte Willyho* ho tak rozběčelo, že nebyl k utišení.

Pamatuju si, jak jsme spolu seděli v houpací síti na zahradě tety Naomi a snědli jsme celou krabici nanuků jenom proto, abychom si přečetli vtipy na dřívkách.

A každá holka si pamatuje svou první pusu.

Ale...

„Nepamatuju si, že by vypadal takhle,“ přiznám a pořád nemůžu uvěřit tomu, že ten sladký vytáhlý kluk, kterého jsem znávala, se změnil v toho mladíka stojícího tři lidi přede mnou. „Odkdy je tak...“

„Sexy?“ doplní mě Sloane a zachichotá se.

Pokrčím rameny. „Jo, no.“

Husté hnědé vlny mu padají do čela a kroutí se kolem uší, světlou zástěru má zavázanou okolo vysokého vypracovaného těla. Posuneme se ve frontě dopředu a na jeho nose zahlédnu pár světlých pih, kterých jsem si dřív ani nevšimla. Stále má d'olíčky v kulatých tvářích, ale teď jsou součástí hranatého obličeje, který jeho klukovskému šarmu přidává na přitažlivosti.

Jako bych viděla nápis na jednom z hrnků tety Naomi:
NEJVÍC SEXY KLUK V OKOLÍ.

„Ve druháku hrozně vyrostl,“ pošeptá mi Sloane a vytrhne mě z transu. „Pak se vykašlal na ty šprťácký kulatý brejle, který si musel na nose furt posouvat, a jestli hádám správně, začal chodit do školní posilovny.“

Paní před námi zvedne ze země huňaté bílé kotě a odstoupí od pultu. Uděláme krok dopředu a v žaludku mi divně poskočí.

Cooper Barnett je neskutečně krásnej.

„Ahoj, Sloane,“ pozdraví ji s úsměvem. Jeho pohled padne na mě jenom na vteřinku, než otevře pusku, aby se jí zeptal, co chce. Ale pak se zarazí, přestane se usmívat a upře na mě své jantarově hnědé oči.

Jak jsem mohla zapomenout na ty jeho nádherné oči?

„Ahoj, Coope,“ řeknu a rty se mi nekontrolovatelně stočí do úsměvu. Zatne čelist, ale nijak nezareaguje. Napadne mě, že si na mě možná nevzpomíná. „Já jsem Ellis Mitchellová... Sloanina sestřenice.“

Podívám se na Sloane, která stojí vedle mě a zamračeně Coopera zkoumá.

„Já vím, kdo jsi, Ellis,“ odpoví nabroušeně.

„Aha.“ Úsměv mě začne opouštět. „Bezva. Dlouho jsme se neviděli. Jak se máš?“

„Pracovně.“ Otočí se na Sloane. „Co si dáš?“

Aha, díky za odpověď.

„Dám si jenom zelený čaj, prosím,“ objedná si. Pak se otočí na mě. „Co ty, Ellis?“

„Nemáš tam nějaký tajný dýňový latté, který oficiálně nenabízíte?“ usměju se na něj tak mile, jak jen dokážu, aby ten jeho chlad vůči mně trochu roztál.

„Ne.“ S povzdechem se podívá na frontu za námi, očividně se nás chce zbavit. „Doporučil bych farmářský latté.

Je v něm dýňový a perníkový koření a lískooříškovéj sirup. Nic podobnějšího v Bramble Falls neseženeš a je milionkrát lepší.“

„To pochybuju,“ řeknu mu. „Ale dobře, přesvědčil jsi mě. Dám si to největší farmářský latté, jaký děláte.“

Přikývne, ťukne do obrazovky před sebou a oznámí mi částku, aniž by se při tom na mě jedinkrát podíval. Přiložím kartu a posuneme se se Sloane na druhý konec pultu, kde čekáme na naši objednávku.

„Co to sakra bylo?“ zasyčí Sloane.

„Právě jsem se tě chtěla zeptat na to samý. Odkdy je takovej kretén?“

„Není! Cooper je ten nejmilejší člověk ve městě. Co jsi mu provedla?“

„Nic! Vždyť jsem tu nebyla roky. Než jsem odjela, byli jsme fakt dobrý kamarádi.“ O puse se nezmíním. Bylo by jí divné, že jsem se nesvěřila už tehdy. Těžko by mi uvěřila pravdu: že o nic nešlo. Navíc je to úplně jedno, protože to mezi mnou a Cooperem nic nezměnilo. „Potom co jsem se vrátila domů, jsme si dokonce i psali.“

„Fakt?“

„Chvilíčku. Pak jsme měli oba moc práce do školy. Ale nic nevysvětluje to, jak se ke mně chová. Nepohádali jsme se nebo tak.“

„To nevím, kámo. Cooper má rád každýho. Ať jsi mu provedla cokoliv, muselo to bejt dost blbý.“

„Nic jsem mu neprovedla!“ Zakřičím, až jedna z koček rychle zaběhne za odpadkový koš, a kromě dvou žen, které taky čekají na svoje nápoje, k nám otočí zrak samozřejmě i Cooper. Zčervenám a sklopím pohled na své hranaté černé polokozačky.

Hned jak vyvolají naši objednávku, popadneme kelímky, a ještě než zamíříme ven, nahně se Sloane přes pult.

„Coopere,“ zavolá. „Platí to dneska?“

Přikývne. „V šest jsem u vás.“

Sloane mu ukáže palec nahoru a zamíří ke dveřím.

„Co máte dneska v plánu?“ Zeptám se jí, zatímco překračuju mourovatou kočku v zeleném svetru.

Zeširoka se na mě usměje. „Je září, takže oficiálně začal Festival padajících listů.“

„Aha? A to je co?“

Sloane se zastaví a já si skoro vyliju kafe, když do ní narázím. Otočí se na mě.

„To znamená, že je před námi spousta práce,“ vysvětlí mi. „Bramble Falls je vyhlášený tím, že dává do podzimu úplně všechno. Každý zářijovej a říjnový víkend se pořádají tematické akce jako sbírání jablek, jízdy na vozu se senem, bludiště v kukuřičném poli, vyřezávání dýní, podzimní hledačka, hororovej večer v autokině, Závod s chutí podzimu, Pálení pohorek a peřin a Dýňovej bál.“

„Cože... Dýňovej bál?“

„To je maškarní ples, kde se hodně tancuje,“ řekne a tetelí se nadšením. „Všechno to vyvrcholí první víkend v listopadu velkou slavností. Je to vlastně obrovská celodenní párty. V New Yorku máte na Den díkůvzdání přehlídku Macy's, my tady máme slavnostní průvod kolem náměstí!“

Zůstanu na ni zírat, u vytržení z toho, jak se na tyhle akce těší.

„Sjíždějí se sem lidi z celého okolí, aby zažili podzim v Bramble Falls,“ pokračuje. „Je to fakt zábava a navíc na tom město dost vydělá. A jelikož je máma starostka a ředitelka výboru pro cestovní ruch, všechny aktivity plánujeme,

organizujeme a taky se jich účastníme. Cooperova máma je taky ve výboru, takže nám hodně pomáhá. Staví se pak u nás doma, aby z půdy snesl ty nejtěžší krabice, protože konečně nastal čas proměnit tohle město v podzimní ráj!“

„Chápu...“ Odkášlu si a už neudržím svou zvědavost na uzdě. „A ty s Cooperem chodíš nebo tak?“

„To rozhodně ne,“ odpoví. „Nepopírám, že je sexy a ne-skutečně milej, to jo. Ale nemám zájem. Proč se ptáš?“

Významně se na mě usměje a já protočím oči.

„Jen mě to zajímalo,“ řeknu. „Tak pojď. Vypadneme odsud.“

Sloane mě poslechne, upije čaje a otočí se. Zvonek nad dveřmi zacinká, když vyjde na ulici.

Než vyrazím za ní, otočím se zpátky na Coopera a přistihnu ho, jak na nás kouká. Naše pohledy se střetnou jenom na vteřinku, ale připadá mi to jako tisíc let, než se zase odvrátí.

Nechci, aby mě zajímalo to, že mě Cooper očividně nenávidí. Stejně jako mi nezáleží na ničem jiném v tomhle městě. Přiju si, abych si na něj nevzpomněla tak jako poslední tři roky.

Ale teď, když jsem zpátky a znovu jsem ho viděla, zaplaví mě vlna nostalgie. S tím sladkým klukem z Bramble Falls jsem zažila nejhezčí léto svého života a vzpomínky na něj mě obejmou jako teplá peřina. Doženu Sloane, ve vzduchu je cítit nástup nového ročního období a já nemůžu přestat myslet na to, kým je Cooper Barnett dneska. A jaké to bude strávit s ním podzim.

Třetí kapitola

*S*tojím na staré dřevěné židli a snažím se roztáhnout teleskopickou tyč na závěs mezi středový nosný sloup a stěnu půdy, až se mi zpocené vlasy lepí vzadu na krk. Jestli mě donutí tady zůstat, budu potřebovat alespoň zdání soukromí, kdyby sem někdo přišel.

Jakmile mám tyč na obou stranách uchycenou, slezu ze židle a poodstoupím, abych si prohlédla novou zeď své ložnice vyrobenou z tenkých bílých závěsů. Ušila jsem je ze starých ubrusů, které jsem našla v krabicích s dary. Krajkové okraje působily jako přesně něco mezi vintage a šik stylem. Nechci dávat mámě za pravdu, ale šití na stroji mi dokázalo odvést myšlenky od toho zoufalství, že teď trčím tady.

„To je super nápad,“ poleká mě mámin hlas. „Promiň, nechtěla jsem se ti sem tak vplížit. Ty větráky jsou hlučný.“

Roztáhnou závěsy, za nimiž jsou schované tři větráky puštěné na maximální výkon. „Hlučný, ale nezbytný.“

„To rozhodně. Je tu jako v sauně.“ Projde závěsem a pohledem přejede moji skromnou ubikaci. „Je mi opravdu líto, že spíš na půdě.“

Pokrčím rameny. „Lepší než u Sloane v pokoji.“

Máma se otočí a posadí se na postel, aby si mohla závěs prohlédnout. „To sis vyrobila sama?“

„Moc se neraduj,“ odpovím. „Šila jsem, protože jsem musela, ne protože bych chtěla.“

„Stejně to vypadá skvěle.“

„Díky.“

Pokračuje až po chvíli, je vidět, jak je nesvá. „Vážím si toho, jak k tomu přistupuješ. Jsi hodná holka.“ Souhlasně kývnu, založím si ruce na prsou a zabodnu pohled do země.

Máma se kousne do rtu a položí si ruce na kolena, zatímco větráky neúnavně bojují proti tomu trapnému tichu mezi námi.

„Podívej,“ odhodlá se konečně, „chápu, že jsi na mě naštvaná, ale zkus se na to podívat tak, že máš příležitost chvíli žít jako normální teenager.“ Probodnu ji pohledem. „Nemusíš tak dřít už teď. Pracovat budeš celý zbytek života.“

„Já nechci být ‚normální teenager‘. Chci studovat na Kolumbijské.“

„A budeš. Jenom říkám, aby ses trochu bavila, když už jsi tady. Chod' ven se Sloane, užívej si město, pracuj na svých módních kouscích...“ Odmlčí se, než váhavě dodá: „Dělej to, co tě baví, ne to, čím uděláš radost tátovi.“

Údivem zvednu obočí. „Říkáš to, jako kdybych dělala všechno jenom kvůli tátovi.“ Nezareaguje. „To se mylíš. Já dělám to, co mám ráda.“

Poslední dobou nešiju, protože nemám čas chodit po bazarech a shánět látky. A už vůbec nemám hodiny na to, abych navrhovala nové kousky.

S tátou to nemá absolutně co dělat.

Přikývne. „Dobře.“

Ale tón hlasu ji prozradí. Poznám, že mi nevěří. Je jasné, že se mnou souhlasí jen naoko. Jako vždycky.

„A nechci si užívat město,“ pokračuju a zlost ve mně doutná jako oheň. „Chci být v New Yorku, chodit na svoji

prestižní střední a dokončit svoji stáž, kvůli který by ostatní zabíjeli. Chci dotáhnout to, na čem poslední tři roky pracuju. Mluvíme tady o *celý její budoucnosti*, mami. Ty sice práci nemáš, ale jiný lidi by ji třeba měli rádi!“

Mámin obličej posmutní, zatváří se dotčeně a mně se stáhne žaludek. To, co jsem řekla, je naprostá pravda: máma opustila svou práci v galerii, aby zůstala doma se mnou a vychovala mě, ale rozhodně jsem tím nechtěla říct, že být ženou v domácnosti je procházka růžovou zahradou.

Polknu a sklopím oči. „Jenom říkám, že chci dokázat velký věci, víš? Co když to, co chci já, je to samý, co pro mě chce táta? Jen mi pomáhá dosáhnout mých snů. Přesun sem je krok zpátky, takže se to nesnaž lakovat narůžovo.“

Máma odsune květovanou peřinu a postaví se. Vypadá to, že nějak zareaguje, ale potom jenom sevře rty a beze slova se otočí, projde přes půdu a sejde po schodech.

Se záupněním sebou praštím na postel.

Mobil jsem měla celý den položený na oprýskaném prádelníku vedle sebe. Vezmu ho do ruky a zkontroluju čas – 17:46. Najdu tátovo číslo a klepnu na zelenou ikonu volání.

I když se mnou máma zůstala doma, vždycky jsem si byla bližší s tátou. Máma mi pomáhala dělat domácí úkoly, ale táta mě poháněl vpřed. Chtěl, abych měla perfektní známky, abych se angažovala, abych tvrdě pracovala, abych zkoušela nové věci a myslela na budoucnost.

Je úžasný a obětavý a ve Street Media ho *zbožňují*. Už když jsem byla malá a běhala jsem za ním po kanceláři se sešívačkou a mosazným těžítkem z jeho stolu, věděla jsem, že chci být jako on.

Kvůli práci hodně cestuje, takže jsem ho někdy neviděla celé týdny. Ale ta vzdálenost, která je mezi námi teď, působí

jinak. Hrozně mě štve, že tohle dopustil, ale taky mi strašně chybí.

Telefon vyzvání. A vyzvání. A vyzvání. Když se konečně ozve jeho hlas, bodne mě u srdce. *Dovolali jste se Bradu Mitchel-
lovi. Nechte mi zprávu a já se vám ozvu, jakmile to bude možné.*

Zavěším, otevřu kontakty a vyhledám Fern.

Zvedne to po prvním zazvonění.

„Ellis! No povídej!“

Když uslyším její hlas, srdce mi poskočí.

„Je to příšerný,“ postěžuju si.

„Vždyť tam nejsi ještě ani dvanáct hodin.“

„Já vím, to očividně o něčem vypovídá, ne.“

Zamručí. „Co se ti tam děje tak strašného? Kromě toho, že nejsi tady se mnou, samozřejmě.“

Slyším, jak na druhé straně telefonu něco zavrže o podlahu. Představuju si, jak si moje nejlepší kamarádka odsunuje židli od svého malého bílého kuchyňského stolu a sedá si na ni s nohama zkříženýma do tvaru preclíku. Sedí tak vždycky, když telefonuje. Začne se mi stýskat po domově.

„Tak za prvý tu neseženeš dýňový latté.“ Fern zalapá po dechu. Je sice gurmánka, ale jakmile přijde podzim, obě nás přemůžou naše nejnížší pudy. „Přesně. A jsem si jistá, že kluk, co pracuje v místní kavárně, mě nesnáší.“

„Už tam máš nepřátele? To koukám.“

„Máma mě sice zapsala do školy, ale není tam dost studentů na to, aby nabízeli i vysokoškolské předměty. A nemají tu školní noviny.“

„To zní jako tvoje nejhorší noční můra.“

„To není všechno,“ dodám. „Spím na půdě.“

„Ellis, ne. Okamžitě skoč na autobus domů. Můžeš bydlet u mě,“ nabídne Fern. A já vím, že to myslí vážně.

„Kéž bych jen mohla. Aspoň bych se pořád nehádala s mámou.“

„Je to hodně špatný?“

„Ještě horší,“ povzdechnu si. „Povídej, co se děje doma. Jaká byla tvoje kolaudace? Nemůžu uvěřit, že jsem tam nebyla.“

Fernini bohatí rodiče pracují jako realitní agenti, takže k osmnáctým narozeninám dostala byt. Plánujeme bydlet spolu, až budu studovat na univerzitě.

„Bože, kéž bys to zažila. Byla to jízda.“

Fern pokračuje ve vyprávění o večírku, kde se pilo a zpívalo karaoke a kam kromě spousty kluků dorazila také policie a starý nabručený soused. Vyjmenuje mi každého newyorského influencera, který se tam ukázal a domluvil se s ní na placené spolupráci.

S Fern jsme se poznaly před dvěma roky při práci pro školní noviny. Tenkrát snila o tom, že bude mít svůj vlastní sloupek s radami, ale nakonec si – šťastnou náhodou – udělala jméno jako recenzentka restaurací na sociálních sítích. Má nespoutané zrzavé vlasy, světlou pleť a zářivě zelené oči: je objektivně nádherná. Navíc je i vtipná. Proslavila se minulý rok, kdy cestovala po Státech a dokončovala školu na dálku, zatímco si vydělávala spousty peněz jako náctiletá food kritička. Její videa jsou totiž zábavná a zároveň vždycky trefně ohodnotí jídlo. Kvůli tomu, jak byla vytižená, jsme jen tak tak stíhaly naše každotýdenní čtvrtetní večere v Nom Wah, našem nejoblíbenějším podniku v čínské čtvrti, kam jsme chodily na knedlíčky dim sum.

Její kariéra se rozjíždí, její jméno vstupuje do povědomí, ze všech stran se na ni valí příležitosti. A já jsem tady zatím uvízla na mrtvém bodě.

„Jordan se na tebe pořád ptal,“ řekne a slyším, jak se napije. Předpokládám, že svého zeleného smoothie. Obrátím oči v sloup. „Neobraccio oči v sloup.“

„Jak víš, že jsem obrátila oči v sloup?“ zasměju se, což je u mě v současné situaci málo častý zvuk. V posledních měsících, kdy se pohybuju mezi nekončící prací a neustálými hádkami rodičů, pro mě bylo dost složité vyloudit na tváři upřímný úsměv. Skutečný smích ani zdaleka ne.

„Znám tě. Hele, já vím, že tvrdíš, že kluci jsou rozptylení –“

„Protože jsou,“ opáčím.

„Ale nemusí být. On ví, že máš hodně práce, a nevádí mu to. Dej mu šanci.“

„Já teď nehledám vztah.“

Vztahy jsou ztráta času a překážka v dosažení cíle.

„Dobře, ale vždyť to nemusí bejt vážný,“ namítne Fern. „Až budeš zpátky, můžeš si jenom užít. Bez závazků.“

Bez závazků je totiž jediný přístup, který Fern uznává.

Bohužel jsem si před čtyřmi měsíci udělala čas na párty na střeše, kterou Fern organizovala, a potkala jsem tam Jordana. Ztratila jsem se v jeho tmavých očích, orámovaných dlouhými černými řasami, a černých vlasech, které mu čechrál vítr, a políbila jsem ho. *Zkusila* jsem se bavit bez závazků, ale on chtěl víc.

A i když jsem ho znala dost dobře na to, abych věděla, že se mi líbí, na vztah nemám čas. Takže jsem se poučila.

„Už se nebavím bez závazků. Nemám zájem, Fernie. Pro-miň.“ Možná budu mít na kluky čas, až se dostanu na univerzitu, ale do té doby se nesmím nechat rozptylovat.

Fern si povzdechne tak silně, že mě to i přes vzdálenost mezi námi málem odfoukne. „Aspoň o tom přemýšlej, Ellis. Poslyš, musím běžet. Jdeme s Franky na večeři do Nervózního oslíka.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Láska šumí listím.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.